

Απόφαση **1219 / 2014**

Αριθμός 1219/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Χρυσικό, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Γεώργιο Γεωργέλλη, Δημήτριο Κράνη, Αντώνιο Ζευγώλη και Ιωάννη Χαμηλοθώρη Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 16 Δεκεμβρίου 2013, με την παρουσία και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιδόντων: 1. Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΝΤΑΤΣΙΑ Α.Ε - ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΡΟΧΟΦΟΡΩΝ παντός τύπου και ανταλλακτικών" και με τον διακριτικό τίτλο "DACIA S.A", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Πρόεδρο και Διευθύνοντα Σύμβουλο αυτής Ι. Ξ. δυνάμει του από ... πρακτικού της Γενικής Συνέλευσης των μετόχων της και του από ... πρακτικού του Διοικητικού Συμβουλίου της, καταχωρημένων στο Μητρώο Ανωνύμων Εταιρειών με ... κατά το υπ' αριθ. ... έγγραφο της Δ/σης Ανάπτυξης της Περιφέρειας Αττικής, 2. Ι. Ξ. του Ε., κατοίκου ..., ατομικά και υπό την ιδιότητά του ως Προέδρου και Διευθύνοντα Συμβούλου της ως άνω πρώτης αναιρεσιδούσας και 3. Σ. Ξ. του Ι., κατοίκου ..., ατομικά και υπό την ιδιότητά της ως Αντιπροέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου της ως άνω πρώτης αναιρεσιδούσας, από τους οποίους η μεν πρώτη και δεύτερος παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Ιωάννη Παπανδρουλάκη, η δε τρίτη εκπροσωπήθηκε από τον αυτό ως άνω πληρεξούσιο δικηγόρο, που νομιμοποίησε ο πρώτος αυτών.

Της αναιρεσιβλήτου: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "AUTOMOBILE DACIA S.A", που εδρεύει στο Πιτέστι Ρουμανίας και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριό από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Κωνσταντίνο Δουλφή.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 12 Νοεμβρίου 2004 αγωγή των ήδη αναιρεσιδόντων που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 4893/2005 μη οριστική, 6711/2006 οριστική του ίδιου δικαστηρίου και 7413/2007 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιδόντες με την από 22 Δεκεμβρίου 2008 αίτησή τους και τους από 2 Απριλίου 2013 πρόσθετους λόγους τους.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Κράνης, ανέγνωσε την από 2 Μαΐου 2013 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης, καθώς και οι πρόσθετοι λόγοι της. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιδόντων ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και των προσθέτων λόγων, ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδίκων εκδοθείσα κατά την τακτική διαδικασία υπ' αριθ. 7413/2007 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία απέρριψε ως προς την πρώτη των αναιρεσιδόντων την από 2.2.2007 έφεσή τους κατά της υπ' αριθ. 6711/2006 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ενώ τη δέχθηκε ως προς τους λοιπούς αναιρεσιδόντες και αφού εξαφάνισε ως προς αυτούς, που είναι αντίστοιχα ο πρόεδρος και η αντιπρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της πρώτης αυτών, την εκκαλούμενη απόφαση, η οποία μετά την έκδοση της υπ' αριθ. 4893/2005 παρεμπίπτουσας απόφασης του ίδιου Δικαστηρίου είχε παραπέμψει την υπόθεση ως προς όλους τους αναιρεσιδόντες στη διαιτησία του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου (ICC), απέρριψε ακολούθως (η εφετειακή απόφαση) ως ενεργητικά ανομιμοποίητη ως προς τον δεύτερο και την τρίτη των αναιρεσιδόντων την από 12.11.2004 αγωγή τους, με την οποία οι αναιρεσιδόντες, ισχυριζόμενοι ότι η αναιρεσίβλητη αλλοδαπή εταιρεία αθέτησε παράνομα και υπαίτια τις υποχρεώσεις της από τη σύμβαση αποκλειστικής διανομής των προϊόντων της, που είχε συνάψει με την πρώτη αυτών και τελικά κατήγγειλε άκυρα τη σύμβαση αυτή, ζήτησαν να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της περιεχόμενης στη σύμβαση αυτή διαιτητικής ρήτρας, καθώς και της ως άνω καταγγελίας και ακόμη, όπως παραδεκτά περιόρισαν την αγωγή τους, η υποχρέωση της αναιρεσίβλητης, να καταβάλει, εις ολόκληρο με τον δεύτερο και τον τρίτο των λοιπών εναγομένων, ως προς τους οποίους όμως η δίκη καταργήθηκε στο Εφετείο, το ποσό των 18.139.122 ευρώ στην πρώτη των αναιρεσιδόντων, ως

αποζημίωση για τις θετικές ζημίες και ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που της προκάλεσε με την όλη αντισυμβατική και συνάμα αδικοπρακτική συμπεριφορά της, το ποσό δε των 2.347.760 ευρώ σε κάθε έναν από τους λοιπούς δυο αναιρεσειόντες, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που επίσης προκάλεσε σ' αυτούς με την αυτή αδικοπρακτική συμπεριφορά της. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρ. 552, 553, 556, 558, 564, 566§1 ΚΠολΔ), είναι συνεπώς παραδεκτή (άρθρ. 577§1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς τους λόγους της (άρθρ. 577§3 ΚΠολΔ). 2. Κατά το άρθρ. 569§2εδ.α ΚΠολΔ, οι πρόσθετοι λόγοι αναίρεσης ως προς τα ίδια κεφάλαια της προσβαλλόμενης απόφασης και τα κεφάλαια εκείνα που αναγκαστικά συνεχονται με αυτά, ασκούνται μόνο με δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του Αρείου Πάγου τριάντα τουλάχιστον πλήρεις ημέρες πριν από τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης και συντάσσεται κάτω απ' αυτό έκθεση, αντίγραφο δε του δικογράφου των πρόσθετων λόγων επιδίδεται πριν από την ίδια προθεσμία στον αναιρεσίβλητο και στους άλλους διαδίκους. Κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης ως χρόνος συζήτησης της αίτησης αναίρεσης, πριν από τον οποίο πρέπει να ασκηθούν οι πρόσθετοι λόγοι της, θεωρείται η δικάσιμος που αρχικά ορίσθηκε κατά το άρθρ. 568§2 ΚΠολΔ και όχι τυχόν η μεταγενέστερη δικάσιμος, που ορίσθηκε ύστερα από ματαιώση ή αναβολή της συζήτησης της υπόθεσης κατά το άρθρ. 575 ΚΠολΔ, με συνέπεια έτσι, αν δεν τηρηθεί η ως άνω θεσπισμένη προθεσμία ως προς την κατάθεση, αλλά και ως προς την επίδοση του δικογράφου των πρόσθετων λόγων αναίρεσης, αυτοί να απορρίπτονται κατά το άρθρ. 577 ΚΠολΔ ως अपαράδεκτοι για έλλειψη προδικασίας (ΟΛΑΠ 143/1984, ΝοΒ 1985.53, 654/1984, ΕλλΔνη 1984.1174, ΑΠ 500/2010, 398/2012). Στη συγκεκριμένη περίπτωση προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας ότι με την από 18.2.2009 πράξη του Προέδρου του Α1 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου η συζήτηση της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης ορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 5.10.2009, κατά την οποία όμως ματαιώθηκε και ορίστηκε νέος χρόνος προς συζήτησή της, ύστερα από την από 14.1.2012 κλήση των αναιρεσειόντων, η δικάσιμος της 13.5.2013, κατά την οποία η συζήτησή της αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της απόφασης δικάσιμο της 16.12.2013. Παράλληλα οι αναιρεσειόντες άσκησαν τους από 2.4.2013 πρόσθετους λόγους, οι οποίοι κατατέθηκαν αυθημερόν στη γραμματεία του Αρείου Πάγου και προσδιορίστηκαν να συζητηθούν από κοινού με την αίτηση αναίρεσης κατά την ως άνω δικάσιμο της 13.5.2013. Έτσι όμως το δικόγραφο των πρόσθετων αυτών λόγων δεν κατατέθηκε εμπρόθεσμα, δηλαδή τριάντα πλήρεις ημέρες πριν από την αρχική δικάσιμο της 5.10.2009, και πρέπει συνεπώς να

απορριφθούν ως απαράδεκτοι οι πρόσθετοι αυτοί λόγοι. 3. Ο θεσμός της διαιτησίας, εσωτερικής ή διεθνούς, είναι διφυής, με την έννοια ότι ρυθμίζεται από διατάξεις δικονομικού, αλλά και ουσιαστικού δικαίου (ΠρΑν V 279, 286), με προέχοντα πάντως το δικονομικό χαρακτήρα της διαιτησίας (ΑΠ 329/1977), αφού κύριο γνώρισμά της αποτελεί η άσκηση δικαιοδοτικού έργου. Κατά τη δικαιοδοτική λοιπόν θεωρία, που είναι σήμερα η περισσότερο αποδεκτή, η διαιτησία έχει συμβατική αφετηρία και δικαιοδοτικό τέλος. Έτσι κυρίαρχος είναι ο συμβατικός χαρακτήρας της ίδιας της συμφωνίας για τη διαιτησία, ο οποίος μειώνεται όσο η διαιτησία οδηγείται προς την απόφαση, που αποτελεί καθαρά δικαιοδοτική λειτουργία προς επίλυση ιδιωτικών διαφορών. Όμως οι υπαγόμενες στη διαιτησία διαφορές δεν επιλύονται από πολιτειακά όργανα, έστω και αν ως διαιτητές ορίστηκαν δικαστικοί λειτουργοί, γι' αυτό και οι σχέσεις μεταξύ των μερών, αλλά και μεταξύ αυτών και των διαιτητών, δεν εκδηλώνονται σε περιβάλλον δημόσιου δικαίου. Με το άρθρ. 1 του ν. 2735/1999, με τον οποίο υιοθετήθηκε, με μικρές διαφοροποιήσεις, ο Πρότυπος Νόμος που κατάρτισε η Επιτροπή του Ο.Η.Ε. για το Δίκαιο του Διεθνούς Εμπορίου (UNCITRAL), τίθενται τα κριτήρια για τον χαρακτηρισμό μιας διαιτησίας ως διεθνούς και ορίζεται ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται στη διεθνή εμπορική διαιτησία, εφόσον ο τόπος της βρίσκεται στην ελληνική επικράτεια, με μόνη επιφύλαξη αυτή των άρθρ. 8, 9 και 36 του ίδιου νόμου που έχουν γενική εφαρμογή, δηλαδή εφαρμόζονται από τα ελληνικά δικαστήρια σε κάθε περίπτωση που αυτά καλούνται να δικάσουν διαφορά, για την οποία έχει συμφωνηθεί η διαιτητική επίλυσή της, έστω και αν η διαιτησία ορίστηκε να διεξαχθεί εκτός της ελληνικής επικράτειας. Κατά το άρθρ. 8§1 του ως άνω νόμου, "το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκείται αγωγή σε υπόθεση για την οποία υπάρχει συμφωνία διαιτησίας, παραπέμπει την υπόθεση στη διαιτησία μετά από αίτημα ενός από τους διαδίκους, εφόσον αυτό υποβάλλεται κατά την πρώτη συζήτηση στο ακροατήριο, εκτός αν το δικαστήριο διαπιστώσει ότι η συμφωνία διαιτησίας είναι άκυρη, ανενεργός ή μη επιδεκτική εφαρμογής". Όμοια είναι και η διάταξη του άρθρ. 2§3 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης "περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", που υπογράφηκε στις 10.6.1958 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το ν. 4220/1961, σύμφωνα με την οποία "το δικαστήριο ενός των συμβαλλομένων κρατών, επιλαμβανόμενον αγωγής επί θέματος, ως προς το οποίον τα μέρη έχουν συνάψει συμφωνία εν τη εννοία του παρόντος άρθρου (δηλαδή περί διαιτησίας), θα παραπέμπει τα μέρη εις διαιτησίαν, τη αιτήσκει ενός εξ αυτών, εκτός αν διαπιστώνει ότι η εν λόγω συμφωνία είναι άκυρος, ανενεργός ή μη δεκτική εφαρμογής". Αντίστοιχα ορίζουν και οι διατάξεις των άρθρ. 263περ.β και 264εδ.α

ΚΠολΔ, οι οποίες ως δικονομικές εφαρμόζονται σε κάθε διαιτησία με forum την Ελλάδα, δηλαδή ακόμη και όταν η όλη διαιτησία διέπεται από διατάξεις αλλοδαπού δικαίου, ότι κατά την (πρώτη) συζήτηση της υπόθεσης προτείνεται, με ποινή διαφορετικά अपαραδέκτου, η υπαγωγή της διαφοράς σε διαιτησία, στην οποία ακολούθως το δικαστήριο παραπέμπει την υπόθεση, ενώ αν η διαιτησία συμφωνηθεί αργότερα, ορίζουν οι δικονομικές επίσης διατάξεις του άρθρ. 870 ΚΠολΔ ότι η υπαγωγή της υπόθεσης στη διαιτησία πρέπει να προτείνεται κατά τη συζήτηση μετά τη συνομολόγηση της συμφωνίας, διαφορετικά είναι και πάλι απαραδέκτη. Η συμφωνία για τη διαιτησία γίνεται γενικώς δεκτό, αλλά και προκύπτει στην ελληνική έννομη τάξη από τις διατάξεις των άρθρ. 867, 868, 869 ΚΠολΔ, 7 και 16§1εδ.β του ν. 2735/1999, ότι είναι αυτοτελής, υπό την έννοια ότι το κύρος της κρίνεται ανεξάρτητα από το κύρος της κύριας σύμβασης, στην οποία αναφέρεται, είτε έχει είτε δεν έχει ενσωματωθεί σ' αυτή (ΑΠ 877/2000, 506/2010, 102/2012), και εκδήλωση ακριβώς της αυτοτέλειάς της αποτελεί και το ενδεχόμενο να διέπεται από δίκαιο διαφορετικό από εκείνο που διέπει την κύρια σύμβαση. Κατά τη διάταξη του άρθρ. 869§2 ΚΠολΔ, η συμφωνία για τη διαιτησία διέπεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου για τις συμβάσεις, χωρίς ωστόσο να καθίσταται έτσι και σύμβαση του ουσιαστικού δικαίου, αφού οι κύριες συνέπειές της, που προσδιορίζουν τη νομική φύση της, δηλαδή η θεμελίωση της δικαιοδοσίας των διαιτητών για ορισμένη διαφορά και αντίστοιχα ο αποκλεισμός της δικαιοδοσίας των τακτικών δικαστηρίων για την ίδια διαφορά, εκδηλώνονται στο χώρο του δικονομικού δικαίου και της προσδίδουν συνεπώς το χαρακτήρα δικονομικής σύμβασης, στην οποία απλώς εφαρμόζονται οι κανόνες του ουσιαστικού δικαίου, προκειμένου να καλυφθεί το σχετικό έλλειμμα στη ρύθμιση των δικονομικών συμβάσεων. Σε αντιστοιχία με την ως άνω διάταξη του άρθρ. 869§2 ΚΠολΔ εφαρμοστέα τυγχάνει για να κριθεί το κύρος της διαιτητικής συμφωνίας σε επίπεδο ιδιωτικού διεθνούς δικαίου με forum την Ελλάδα η διάταξη του άρθρ. 25 ΑΚ [ΑΠ 1932/ 2006, Βρέλλης, Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο2 (2001) σ.238], που ορίζει ότι οι ενοχές από σύμβαση ρυθμίζονται από το δίκαιο στο οποίο έχουν τα μέρη υποβληθεί (lex voluntatis), διαφορετικά, αν δεν υπάρχει τέτοιο, εφαρμόζεται το δίκαιο που αρμόζει στη σύμβαση από το σύνολο των ειδικών συνθηκών (lex proper). Η συμφωνία των μερών για το εφαρμοστέο στη διαιτητική συμφωνία δίκαιο μπορεί να είναι ρητή ή και σιωπηρή, συναγόμενη από συγκεκριμένες βουλητικές ενδείξεις, όπως προπάντων είναι η επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου για την ουσία της διαφοράς ή ο συμφωνημένος τρόπος διεξαγωγής της διαιτησίας. Διάταξη ιδιωτικού διεθνούς δικαίου είναι και αυτή του άρθρ. 34§2α(αα) του ν. 2735/1999, σύμφωνα με την οποία η

δισαιτητική απόφαση μπορεί να ακυρωθεί από το Εφετείο, στην περιφέρεια του οποίου εκδόθηκε, αν ο ενάγων προβάλλει και αποδεικνύει, μεταξύ άλλων, ότι η συμφωνία δισαιτησίας δεν είναι έγκυρη σύμφωνα με το δίκαιο στο οποίο τα μέρη την υπήγαγαν ή κατά το ελληνικό δίκαιο, αν δεν ορίστηκε εφαρμοστέο δίκαιο. Μάλιστα με σκοπό το κύρος της συμφωνίας για τη δισαιτησία να κρίνεται κατά το ίδιο δίκαιο στα διάφορα στάδια της εξέτασής της, δηλαδή και όταν η συμφωνία ελέγχεται πριν από την έκδοση της δισαιτητικής απόφασης, πρέπει με αναλογική εφαρμογή της παραπάνω διάταξης να γίνει δεκτό ότι εφαρμοστέο επικουρικά σε περίπτωση διεθνούς δισαιτησίας με τόπο την Ελλάδα είναι το ελληνικό και όχι το αρμόζον κατά το άρθρ. 25 ΑΚ δίκαιο. Περαιτέρω από τη διάταξη του άρθρ. 903 αριθ. 2 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι αλλοδαπή δισαιτητική απόφαση για να αποτελεί δεδικασμένο πρέπει, εκτός άλλων και με την επιφύλαξη όσων οι διεθνείς συμβάσεις ορίζουν, να μπορεί το αντικείμενό της να γίνει αντικείμενο συμφωνίας κατά το ελληνικό δίκαιο, σε συνδυασμό και με τη διάταξη του άρθρ. 1§4 του ν. 2735/1999, σύμφωνα με την οποία διατάξεις νόμων, που ορίζουν τις διαφορές που δεν υπάγονται σε δισαιτησία ή θέτουν προϋποθέσεις διαφορετικές από εκείνες του νόμου αυτού για την υπαγωγή ορισμένων διαφορών σε δισαιτησία, εξακολουθούν να ισχύουν, συνάγεται ότι το εύρος της δισαιτητικής συμφωνίας και μάλιστα ποιες διαφορές μπορούν να υπαχθούν σε δισαιτησία, κρίνεται, ως ειδικότερο στοιχείο του κύρους της, κατά τη *lex fori* και εν προκειμένω κατά το ελληνικό δίκαιο, αφού ο καθορισμός των διαφορών που μπορούν να επιλυθούν δισαιτητικά συνεπάγεται αντίστοιχο αποκλεισμό της κρατικής δικαιοδοτικής εξουσίας, που ενδιαφέρει άμεσα τον εθνικό νομοθέτη [Μαριδάκης, Η εκτέλεσις αλλοδαπών αποφάσεων κατά το ισχύον εις την Ελλάδα δίκαιον (3) (1970) σ.125 σημ. 40, Κουσουλής, Δίκαιο της Δισαιτησίας (2006) §4 αριθ. 25 σ.33-34]. Σχετικά ορίζει το άρθρ. 867 ΚΠολΔ ότι διαφορές ιδιωτικού δικαίου, με εξαίρεση τις αναφερόμενες στο άρθρ. 663 ΚΠολΔ, μπορούν να υπαχθούν σε δισαιτησία με συμφωνία, αν εκείνοι που τη συνομολογούν έχουν την εξουσία να διαθέτουν ελεύθερα το αντικείμενο της διαφοράς, κατά δε το άρθρ. 868 του ίδιου Κώδικα, η συμφωνία για δισαιτησία που αφορά μελλοντικές διαφορές είναι έγκυρη μόνο αν είναι έγγραφη και αναφέρεται σε ορισμένη έννομη σχέση από την οποία θα προέλθουν οι διαφορές. Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, στη συμφωνία δισαιτησίας μπορούν να υπαχθούν, κατά τη βούληση των μερών, η οποία σε περίπτωση ασάφειας ή κενού ερμηνεύεται ή συμπληρώνεται κατά τα άρθρ. 173 και 200 ΑΚ, αξιώσεις που γεννιούνται αμέσως από τη βασική σύμβαση ή αξιώσεις από αδικοπραξία. Η συμφωνία δισαιτησίας είναι έγκυρη ακόμη και αν έχει διατυπωθεί με ευρύτητα, όπως στην

περίπτωση που υπάγεται μ' αυτή στη διαιτησία κάθε διαφορά που θα προκύψει από τη βασική σύμβαση, οπότε επί συρροής συμβατικής και αδικοπρακτικής ευθύνης υπάγονται κατά κανόνα στη διαιτησία, κατά τη βούληση των μερών, όχι μόνον οι διαφορές από την ερμηνεία και την εφαρμογή της ίδιας της βασικής σύμβασης, αλλά και οι αξιώσεις από την αδικοπραξία, αφού και αυτές σχετίζονται με τη βασική σύμβαση. Κατά την ίδια έννοια δεν είναι αναγκαίο για το κύρος της συμφωνίας διαιτησίας, που αφορά μελλοντικές διαφορές, αυτές να εξειδικεύονται, αλλά αρκεί να αναφέρεται η βασική έννομη σχέση από την οποία θα προκύψουν (ΑΠ 2004/2007, 1737/2009, 506/2010). Συμπερασματικά το τακτικό (πολιτειακό) δικαστήριο, στο οποίο εκκρεμεί υπόθεση για την οποία έχει συμφωνηθεί διαιτησία και προτείνεται σ' αυτό η σχετική ένσταση, οφείλει να εξετάσει παρεμπιπτόντως, αυτεπαγγέλτως ή κατ' αντένσταση, το κύρος της σχετικής συμφωνίας και να αρνηθεί την παραπομπή της υπόθεσης στη διαιτησία, αν η διαιτητική συμφωνία είναι άκυρη, ανενεργός ή ανεπίδεκτη εφαρμογής, αφού τότε δεν είναι επιτρεπτό, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρ. 8§1, 20§1, 87§1, 94§2 του Συντάγματος και 1 του ΚΠολΔ, να στερηθεί της δικαιοδοσίας του. Το κύρος της διαιτητικής συμφωνίας μπορεί επίσης να αποτελέσει αντικείμενο και αναγνωριστικής αγωγής, ώστε το ζήτημα να επιλυθεί σε προκριματικό στάδιο, με εφαρμοστέο δίκαιο σε περίπτωση διεθνούς διαιτησίας όχι υποχρεωτικά τη *lex fori* του δικάζοντος δικαστηρίου, εκτός αν πρόκειται για το εύρος της διαιτητικής συμφωνίας, αλλά με *forum* την Ελλάδα αυτό που ορίζει το άρθρ. 25 του ΑΚ ή το άρθρ. 34§2α(αα) του ν. 2735/1999, αν η διεθνής διαιτησία έχει ειδικότερα ως τόπο διεξαγωγής την ελληνική επικράτεια, αναλόγως δε ενδέχεται να ανακύψει και ζήτημα εφαρμογής των άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ για την ερμηνεία της βούλησης των μερών ως προς το εφαρμοστέο στη διαιτητική συμφωνία δίκαιο (βλ. και ΑΠ 877/2000, 506/2010). Στο πλαίσιο αυτό θα κριθεί και αν κατά τη βούληση των μερών καθιστά ανεπίδεκτη εφαρμογής τη διαιτητική συμφωνία η μεταβολή των δεδομένων σε σχέση με αυτά που υπήρχαν όταν καθόρισαν τον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας, όπως συμβαίνει στην περίπτωση που εξ αιτίας μεταβολής της μετοχικής σύνθεσης μιας των συμβαλλόμενων εταιρειών ο τόπος διεξαγωγής της διαιτησίας έπαυσε να είναι ουδέτερος ως προς όλα τα μέρη. Εξ άλλου κατά την έννοια του άρθρ. 559 αριθ.1 ΚΠολΔ, παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που ιδρύει τον αντίστοιχο λόγο αναιρέσης, υπάρχει όταν ο κανόνας δικαίου είτε ερμηνεύτηκε εσφαλμένα, δηλαδή το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σ' αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε δεν εφαρμόσθηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, είτε εφαρμόσθηκε, ενώ αυτές δεν συνέτρεχαν ή εφαρμόσθηκε

εσφαλμένα (ΟΛΑΠ 4/2005, 7/2006).

Συνεπώς κατά τις παραπάνω διακρίσεις η παράβαση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που οδηγεί σε εσφαλμένο νομικό συλλογισμό και κατ' επέκταση σε εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου, εκδηλώνεται είτε ως ψευδής ερμηνεία του κανόνα δικαίου είτε ως εσφαλμένη υπαγωγή σ' αυτόν των περιστατικών της ατομικής περίπτωσης, που καταλήγει σε εσφαλμένο συμπέρασμα με τη μορφή του διατακτικού της απόφασης. Έτσι με τον παραπάνω λόγο αναίρεσης, ο οποίος για να είναι ορισμένος πρέπει να καθορίζονται στο αναιρετήριο τόσο η διάταξη του ουσιαστικού δικαίου που παραβιάσθηκε όσο και το αποδιδόμενο στην προσβαλλόμενη απόφαση νομικό σφάλμα (ΑΠ 325/2004), ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής ή των ισχυρισμών (ενστάσεων) των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς (ΑΠ 1947/2006), οπότε πρέπει να παρατίθενται στο αναιρετήριο και οι αντίστοιχες παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά και υπό τα οποία συντελέσθηκε η επικαλούμενη παράβαση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου (ΟΛΑΠ 20/2005). Αντίθετα η έλλειψη μείζονος πρότασης στην απόφαση ή οι εσφαλμένες κρίσεις του δικαστηρίου σ' αυτή ως προς την έννοια διάταξης ουσιαστικού δικαίου δεν αρκούν από μόνες τους για να ιδρύσουν το λόγο αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, αν κατά τα λοιπά δεν συνεχονται με την ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου, αφού το διατακτικό της απόφασης δεν στηρίζεται στις νομικές αναλύσεις του δικαστηρίου, αλλά στις ουσιαστικές παραδοχές του, που διατυπώνονται στην ελάχιστονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού του. Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ιδρύεται και όταν η παράβαση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου αφορά τους ερμηνευτικούς κανόνες των δικαιοπραξιών, γενικούς ή ειδικούς, με τους οποίους αίρονται οι ασάφειες ή πληρούνται τα κενά που διαπιστώνονται στις δικαιοπρακτικές δηλώσεις βουλήσεως των μερών. Ειδικότερα παράβαση των ερμηνευτικών κανόνων των δικαιοπραξιών, που περιέχονται στα άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ, υφίσταται όταν το δικαστήριο της ουσίας είτε προσέφυγε στους ερμηνευτικούς αυτούς κανόνες προς συμπλήρωση ή ερμηνεία της δικαιοπραξίας, μολονότι δέχθηκε ότι η δικαιοπραξία είναι πλήρης και σαφής και δεν έχει ανάγκη συμπλήρωσης ή ερμηνείας (ΑΠ 1365/2005, 426/2010), κατά την ανέλεγκτη ως προς αυτό κρίση του (ΑΠ 1749/ 2005), είτε παρέλειψε να προσφύγει στους ίδιους ερμηνευτικούς κανόνες, καίτοι ανέλεγκτα, επίσης, διαπίστωσε την ύπαρξη κενού ή ασάφειας στις δηλώσεις βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων, οι οποίες έχρηζαν έτσι κατάλληλης συμπλήρωσης ή ερμηνείας με εφαρμογή των διατάξεων

των άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ (ΑΠ 416/1993, 185/2004, 1503/2005, 832/2009, 574/2010). Προσφυγή πάντως στις διατάξεις αυτές υπάρχει έστω και αν αυτές δεν κατονομάζονται ρητά στην απόφαση, εφόσον από το περιεχόμενο της απόφασης προκύπτει ότι το δικαστήριο, αναζητώντας την αληθινή βούληση των συμβαλλομένων, προσέφυγε τελικά στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρ. 173 και 200 ΑΚ (ΑΠ 355/2004). Η διαπίστωση εξάλλου από το δικαστήριο της ουσίας κενού ή ασάφειας στη δικαιοπραξία δεν είναι αναγκαίο να αναφέρεται ρητά στην απόφασή του, αλλά αρκεί να προκύπτει και έμμεσα απ' αυτή, όπως συμβαίνει όταν παρά την έλλειψη σχετικής διαπίστωσης στην απόφαση το δικαστήριο της ουσίας προέβη σε συμπλήρωση ή ερμηνεία της δικαιοπραξίας, γεγονός που αποκαλύπτει ακριβώς ότι το δικαστήριο αντιμετώπισε κενό ή ασάφεια στις δηλώσεις βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων, που το ανάγκασαν να καταφύγει στη συμπλήρωση ή ανάλογα στην ερμηνεία τους (ΑΠ 311/1993, 215/2005). Ιδίως αυτό συμβαίνει όταν το δικαστήριο προβαίνει στο συσχετισμό των όρων της σύμβασης, στη λήψη υπόψη στοιχείων εκτός της σύμβασης ή αντλεί επιχειρήματα από το σκοπό της (ΑΠ 541/2002, 80/2004, 557/2004, 1258/2004). Παράβαση των ερμηνευτικών κανόνων των άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ συνιστά και η εσφαλμένη εφαρμογή τους, με την έννοια της ευθείας κατ' αρχήν παράβασης των κανόνων αυτών στην περίπτωση που το σχετικό πόρισμα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο ως προς την ερμηνεία ή τη συμπλήρωση της δικαιοπραξίας, δεν είναι σύμφωνο με την καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΑΠ 1580/1995, 832/2009, 715/2010), πρέπει δε για να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος αναίρεσης να αναφέρεται στο αναιρετήριο το περιεχόμενο της δικαιοπραξίας, η οποία εσφαλμένα ερμηνεύτηκε ή συμπληρώθηκε, η διαπίστωση από το δικαστήριο της ουσίας ασάφειας ή κενού ως προς τη δικαιοπρακτική δήλωση βουλήσεως, το περιεχόμενο που έπρεπε να προσδώσει σ' αυτή με σωστή ερμηνεία ή συμπλήρωση η απόφαση και σε τι συνίσταται το σφάλμα της ως προς την παραβίαση των ερμηνευτικών κανόνων (ΑΠ 5/2010, 574/2010). Οι ίδιοι κανόνες παραβιάζονται όμως και εκ πλαγίου στην περίπτωση που δεν εκτίθενται στην απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας με σαφήνεια και πληρότητα όλα τα πραγματικά περιστατικά που διαπιστώθηκαν για τους σκοπούς της ερμηνείας ή της συμπλήρωσης της δικαιοπραξίας (ΟΛΑΠ 26/2004, ΑΠ 386/2004) και ιδίως η διατύπωση της δήλωσης βουλήσεως (ΑΠ 416/1993, 597/2005, 838/2005) ή όταν στην απόφαση δεν διευκρινίζεται και ούτε προκύπτει αν υπήρχε ασάφεια ή κενό στη δικαιοπραξία και επομένως ανάγκη ερμηνείας ή συμπλήρωσής της, την οποία, ωστόσο, το δικαστήριο πραγματοποίησε ή αναλόγως παρέλειψε να πραγματοποιήσει (ΑΠ

1365/2005, 426/2010), οπότε η απόφασή του στερείται νόμιμης βάσης και υπόκειται στο λόγο αναίρεσης από τον αριθμό 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ (ΑΠ 683/2010, 1093/ 2011). Κατά την έννοια του λόγου αυτού η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και υπάρχει συνεπώς εκ πλαγίου παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ελάσσιμα πρόταση του νομικού συλλογισμού της και αποτελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στηρίξε την κρίση του για ζήτημα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, με αποτέλεσμα έτσι να μην μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που δεν εφαρμόσθηκε (ΟΛΑΠ 1/1999, 26/2004, ΑΠ 2267/2013). Δηλαδή, ο λόγος αυτός αναίρεσης ιδρύεται μόνον όταν η πλημμέλεια αφορά παράβαση κανόνων ουσιαστικής φύσης και όχι δικονομικών διατάξεων, που ρυθμίζουν τη διαδικασία. Αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμα της για κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή για ζήτημα αναφορικά με ισχυρισμό των διαδίκων που τείνει στη θεμελίωση, στην παρακώλυση ή στην κατάλυση του επίδικου δικαιώματος, συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας κατ' αυτό τον τρόπο την κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περίπτωσης. Αντίστοιχα ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε στην ένδικη περίπτωση είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (ΟΛΑΠ 15/2006). Δηλαδή δεν υπάρχει ανεπάρκεια αιτιολογίας, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτική, αλλά πλήρη αιτιολογία, αφού αναγκαίο να εκτίθεται σαφώς στην απόφαση είναι μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε και όχι ο λόγος για τον οποίο αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Συνακόλουθα τα επιχειρήματα ή οι κρίσεις του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση απλώς των αποδείξεων, δεν συνιστούν παραδοχές διαμορφωτικές του αποδεικτικού πορίσματος του και επομένως αιτιολογία της απόφασης ικανή να ελεγχθεί αναιρετικά με τον παραπάνω λόγο για ανεπάρκεια ή αντιφατικότητα, ούτε ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν το δικαστήριο της ουσίας δεν ανέλυσε

ιδιαιτέρως ή διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς τους (ΑΠ 1266/2011). Σε κάθε περίπτωση ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι ορισμένος, εφόσον στο αναιρετήριο αναφέρεται σε τι συνίσταται η ανεπάρκεια ή η αντιφατικότητα των αιτιολογιών της απόφασης, δηλαδή εφόσον προσδιορίζεται ποιες επιπλέον αιτιολογίες έπρεπε να περιλαμβάνει η απόφαση ή που εντοπίζονται οι αντιφάσεις σε σχέση με νόμιμο ισχυρισμό, που παραδεκτά προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας, ώστε από το ίδιο το αναιρετήριο να προκύπτει η αποδιδόμενη στην απόφαση νομική πλημμέλεια (ΟΛΑΠ 20/2005). Περαιτέρω παραμόρφωση του περιεχομένου εγγράφου, που ιδρύει τον αναιρετικό λόγο από τον αριθ. 20 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, υπάρχει όταν το δικαστήριο της ουσίας από εσφαλμένη ανάγνωση αποδεικτικού κατά την έννοια των άρθρ. 339 και 432 - 449 ΚΠολΔ εγγράφου δέχθηκε ως περιεχόμενό του κάτι διαφορετικό από το πραγματικό, δηλαδή ότι περιέχει περιστατικά προφανώς διάφορα από εκείνα που πράγματι περιλαμβάνει, όχι δε και όταν από το περιεχόμενο του εγγράφου, το οποίο το δικαστήριο ορθώς ανέγνωσε, συνάγει αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που ο αναιρεσείων θεωρεί ορθό, αφού στην περίπτωση αυτή πρόκειται για παράπονο αναγόμενο στην εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, που εκφεύγει από τον αναιρετικό έλεγχο. Παραμόρφωση εγγράφου συνιστά και η παράλειψη του δικαστηρίου να αναγνώσει μέρος του εγγράφου, όταν το μέρος αυτό είναι κρίσιμο για την ουσία της υπόθεσης (ΑΠ 1440/2002), δηλαδή για να θεμελιώνεται ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 20 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ θα πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να έχει στηρίξει το αποδεικτικό του πόρισμα αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο στο έγγραφο που φέρεται ότι παραβιάσθηκε κατά το περιεχόμενό του. Δεν αρκεί έτσι ότι το συνεκτίμησε απλώς με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξάρει το περιεχόμενό του σε σχέση με το αποδεικτικό πόρισμα στο οποίο κατέληξε και το οποίο, εξ άλλου, θα πρέπει να είναι επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα αναφορικά με πράγματα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης (ΟΛΑΠ 1/1999, ΑΠ 627/2003, 402/2004, 832/2009, 1627/2010). Ο ίδιος λόγος αναίρεσης για να είναι ορισμένος θα πρέπει στο αναιρετήριο να προσδιορίζεται α) το αληθινό περιεχόμενο του φερόμενου ως παραμορφωθέντος εγγράφου, β) το περιεχόμενο που προσέδωσε σ' αυτό η προσβαλλόμενη απόφαση, ώστε από τη σύγκριση να καθίσταται εμφανές το διαγνωστικό σφάλμα της, γ) ο ουσιώδης πραγματικός ισχυρισμός για την απόδειξη ή την ανταπόδειξη του οποίου χρησιμοποιήθηκε το έγγραφο και δ) το επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα αποδεικτικό πόρισμα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο εξ αιτίας της παραμόρφωσης του εγγράφου (ΑΠ

1315/1993, 194/2005). Στη συγκεκριμένη περίπτωση προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης εφευρεσιακής απόφασης (άρθρ. 561§2 ΚΠολΔ) ότι αυτή δέχθηκε, μεταξύ άλλων, ως προς την ουσία της υπόθεσης και τα ακόλουθα: "Η πρώτη ενάγουσα (πρώτη αναιρεσεύουσα) είναι ανώνυμη εταιρεία που εδρεύει στην Αθήνα με αντικείμενο δραστηριότητας την εισαγωγή και εμπορία τροχοφόρων και ανταλλακτικών, ενώ ο δεύτερος και η τρίτη των εναγόντων (δεύτερος και τρίτη των αναιρεσειόντων) είναι αντίστοιχα ο πρόεδρος και η αντιπρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της εταιρείας αυτής. Η εναγομένη (αναιρεσίβλητη) είναι ανώνυμη εταιρεία, που εδρεύει στο Πιτέστι της Ρουμανίας και έχει ως αντικείμενο δραστηριότητας την κατασκευή των αυτοκινήτων μάρκας "DACIA". Στις 10.10.1996, στο Πιτέστι της Ρουμανίας, καταρτίστηκε εγγράφως μεταξύ της εναγομένης και της πρώτης ενάγουσας σύμβαση αποκλειστικής διανομής, δυνάμει της οποίας η τελευταία ανέλαβε την αποκλειστική διανομή στην Ελλάδα των αυτοκινήτων και ανταλλακτικών που κατασκεύαζε η πρώτη στη Ρουμανία. Η διάρκεια της σύμβασης αυτής ορίστηκε σε τρία έτη με έναρξη της ισχύος της την 1.1.1997. Στην έγγραφη αυτή σύμβαση ρητώς οι συμβαλλόμενες εταιρείες συμφώνησαν διαιτησία για τις διαφορές που τυχόν θα ανέκυπταν μεταξύ τους στο μέλλον. Συγκεκριμένα στο άρθρο 16 της ανωτέρω σύμβασης ορίστηκαν τα ακόλουθα: "Και τα δυο μέρη θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, ώστε να επιλύουν με φιλικό τρόπο και με σεβασμό στις συμβατικές διατάξεις οποιαδήποτε διαφορά κάθε είδους, που μπορεί να προκύψει από ή σε σχέση με ή ως αποτέλεσμα του παρόντος συμφωνητικού, της εφαρμογής του ή της ερμηνείας του (παρ. 1). Σε περίπτωση που δεν είναι δυνατόν να βρεθεί φιλικός τρόπος ή σε περίπτωση που ένα μέρος αποκηρύξει τη φιλική κατανόηση, όλες οι διαφορές, οποιασδήποτε φύσης, θα υποβάλλονται σε διαιτησία σύμφωνα με τους Κανόνες Συμφιλίωσης και Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου του Παρισιού. Η διαιτησία θα πραγματοποιηθεί στο Παρίσι, στη Γαλλία (παρ. 2). Το Δικαστήριο της Διαιτησίας θα αποτελείται από τρεις διαιτητές... Κάθε μέρος θα ορίσει ένα διαιτητή και αυτοί οι δυο διαιτητές θα ορίσουν έναν τρίτο, που θα είναι και ο πρόεδρος τους (παρ. 3)". Στη συνέχεια, στις υπόλοιπες παραγράφους του ίδιου άρθρου, καθορίζεται ο τρόπος διορισμού του τρίτου διαιτητή σε περίπτωση διαφωνίας των ορισθέντων από τα μέρη διαιτητών, ο τρόπος έναρξης της διαιτητικής διαδικασίας, το εφαρμοστέο ουσιαστικό δίκαιο για την επίλυση της διαφοράς (γαλλικό) και η γλώσσα της διαιτησίας (αγγλική). Από το ίδιο ως άνω άρθρο δεν προκύπτει μεν ότι τα συμβαλλόμενα μέρη προέβλεψαν ρητώς την εφαρμογή ορισμένου δικαίου που να διέπει τη ρήτρα διαιτησίας, όμως ρητώς συμφώνησαν ως τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας το Παρίσι και προέβλεψαν επίσης

το γαλλικό δίκαιο ως δίκαιο που διέπει τις μεταξύ τους συμβατικές σχέσεις. Από τις ρητές αυτές συμφωνίες συνάγεται η σιωπηρή τους βούληση να υπαχθεί η συμφωνία διαιτησίας στο γαλλικό δίκαιο, αφού τέτοια στοιχεία της ύπαρξης βούλησής τους αναφορικά με το δίκαιο που διέπει τη συμφωνία διαιτησίας αποτελούν η ρητή επιλογή του δικαίου που διέπει την κύρια σύμβαση και ο τόπος στον οποίο τα μέρη συμφώνησαν να διεξαχθεί η διαιτησία. Επομένως κατά το γαλλικό δίκαιο θα κριθεί η ισχύς ή η κατάργηση της διαιτητικής συμφωνίας... Η διεθνής διαιτησία ρυθμίζεται στη Γαλλία από τον πέμπτο τίτλο του τέταρτου βιβλίου του νέου Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας... Στο άρθρ. 1492 ορίζεται ότι "διεθνής είναι η διαιτησία που αφορά στα συμφέροντα του διεθνούς εμπορίου", ενώ στο άρθρ. 1495 ορίζεται ότι "όταν η διεθνής διαιτησία διέπεται από το γαλλικό δίκαιο δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις των τίτλων I, II και

III του παρόντος βιβλίου (τετάρτου), εκτός αν τα μέρη έχουν συμφωνήσει αλλιώς και με την επιφύλαξη των άρθρ. 1493 και 1494". Τα δυο τελευταία αυτά άρθρα δεν θέτουν ουσιαστικά καμία προϋπόθεση όσον αφορά τον τύπο της συμφωνίας διαιτησίας, ενώ ως προς το περιεχόμενό της ορίζουν τι δυνητικά μπορεί αυτό να διαλαμβάνει. Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται και γίνεται δεκτό ότι το γαλλικό δίκαιο της διεθνούς διαιτησίας δεν απαιτεί τον έγγραφο τύπο ως συστατικό για την κατάρτιση της συμφωνίας διαιτησίας. Εξ άλλου από τα άρθρ. 2059 και 2060 του γαλλικού Αστικού Κώδικα προκύπτει όσον αφορά την ικανότητα των μερών να καταρτίσουν συμφωνία διαιτησίας και τη δεκτικότητα υπαγωγής σε διαιτησία του αντικειμένου της διαφοράς ότι α) κάθε πρόσωπο το οποίο έχει ελευθερία διάθεσης του αντικειμένου της διαφοράς είναι ικανό να καταρτίσει συμφωνία διαιτησίας και συνεπώς τα νομικά πρόσωπα μπορούν εγκύρως να καταρτίσουν συμφωνία διαιτησίας και β) οι δυο αρχές που διέπουν τη δεκτικότητα υπαγωγής μιας διαφοράς σε διαιτησία είναι η ελευθερία διάθεσης του αντικειμένου της διαφοράς και η μη αντίθεση στη δημόσια τάξη. Έτσι με εξαίρεση κυρίως διαφορές που αφορούν στη προσωπική κατάσταση και ορισμένες ειδικές κατηγορίες διαφορών, όπως διαφορές από διοικητικές συμβάσεις ή ορισμένες διαφορές στο πεδίο της πνευματικής ιδιοκτησίας, η πλειονότητα των διαφορών μπορούν να επιλυθούν διαιτητικά κατά το γαλλικό δίκαιο". Οι αναιρεσείοντες προσέβαλαν με την ένδικη αγωγή τους την επίδικη διαιτητική συμφωνία, ισχυριζόμενοι ότι είναι άκυρη, αφού σ' αυτή δεν αναφέρεται η έννομη σχέση από την οποία θα προέλθουν οι μελλοντικές διαφορές, σε κάθε δε περίπτωση κατέστη ανενεργός και ανεπίδεκτη εφαρμογής, αφότου μετά τη σύναψή της αποκτήθηκε το

93% των μετοχών της αναιρεσίβλητης ρουμανικής εταιρείας από την εδρεύουσα στη Γαλλία εταιρεία με την επωνυμία "RENAULT S.A.", μ' αποτέλεσμα η εν λόγω γαλλική εταιρεία να είναι στην πραγματικότητα η αντίδικός τους και να αντιβαίνει έτσι στις αρχές της καλής πίστης, των χρηστών ηθών, της ισότητας και της αμερόληπτης κρίσης η διεξαγωγή της διαιτησίας στο Παρίσι. Κατ' αυτό τον τρόπο οι αναιρεσείοντες αμφισβήτησαν έμμεσα και τον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας ως κριτήριο αποφασιστικό για τον προσδιορισμό της βούλησης των συμβληθέντων μερών σχετικά με το δίκαιο που είναι εφαρμοστέο για τον έλεγχο του κύρους και της ισχύος της διαιτητικής συμφωνίας, αρνούμενοι ειδικότερα την εφαρμογή του γαλλικού δικαίου. Σχετικά η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε τα ακόλουθα: "Από τη σαφή ως άνω διατύπωση της διαιτητικής ρήτηρας προκύπτει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη ανέλαβαν την υποχρέωση να υποβάλλουν στη διαιτησία κάθε διαφορά που θα μπορούσε να επιλυθεί με φιλικό τρόπο, η οποία θα προέκυπτε από τη σύμβαση και θα αφορούσε όχι μόνο την ερμηνεία και το κύρος της, αλλά και τις πάσης φύσεως εκατέρωθεν αξιώσεις που ενδεχομένως θα προέκυπταν μελλοντικώς από την εφαρμογή της, καθώς και τις αξιώσεις αποζημίωσης από αδικοπραξία, οι οποίες συρρέουν με αξιώσεις αποζημίωσης από τη σύμβαση, διότι και αυτές έχουν σχέση με τη σύμβαση. Έτσι... και με προσφυγή ακόμη του Δικαστηρίου στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρ. 173 και 200 ΑΚ προκύπτει ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση με την προαναφερόμενη ρήτρα συνέπεσαν απολύτως οι διατυπούμενες σ' αυτή (ρήτρα) δηλώσεις βουλήσεως αμφοτέρων των ως άνω μερών, όπως υπαγάγουν όλες ανεξαιρέτως τις προμνημονευόμενες μελλοντικές διαφορές τους στην εν λόγω διεθνή διαιτησία.

Συνεπώς αναφέρεται στην επίδικη έγγραφη συμφωνία διαιτησίας, που αφορά μελλοντικές διαφορές, η έννομη σχέση από την οποία θα προέλθουν οι διαφορές, χωρίς και να ήταν απαραίτητο να μνημονεύονται οι συγκεκριμένες διαφορές, οπότε αυτή είναι έγκυρη τόσο κατά το γαλλικό όσο και κατά το ελληνικό δικονομικό δίκαιο... Περαιτέρω η απόκτηση μετά την κατάρτιση της συμφωνίας διαιτησίας του μεγαλύτερου μέρους των μετοχών της εναγόμενης ρουμανικής εταιρείας από γαλλική εταιρεία που εδρεύει στη Γαλλία, όπου και ο συμφωνημένος τόπος διεξαγωγής της διαιτησίας, δεν καθιστά τη συμφωνία διαιτησίας ανενεργό και ανεπίδεκτη εφαρμογής, αφού αυτή δεν έπαυσε να έχει αποτελέσματα, έστω και αν ο τόπος διεξαγωγής της διαιτησίας συμπίπτει πλέον με το τόπο της έδρας της βασικής μετόχου της εναγόμενης ανώνυμης εταιρείας. Τούτο δε διότι ερμηνευόμενη η συμφωνία διαιτησίας κατά την καλή πίστη και λαμβανομένων υπόψη των συναλλακτικών ηθών προς αναζήτηση της αληθινής βούλησης των συμβαλλομένων, χωρίς προσήλωση στις

λέξεις, κατά τα άρθρ. 173 και 200 ΑΚ, δεν αποβάλλει την ισχύ της ούτε καθίσταται ανεφάρμοστη σε περιπτώσεις μεταβολών της μετοχικής σύνθεσης των συμβαλλόμενων εταιρειών, οι οποίες σε καμία περίπτωση δεν αίρουν την αυτοτέλεια του νομικού προσώπου τους, έστω και αν από τις μεταβολές αυτές περιήλθε το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών τους σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, που έχει την κατοικία ή την έδρα του αντιστοίχως στον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας, καθόσον η επιλογή από τα συμβαλλόμενα μέρη του εδάφους της Γαλλίας ως τόπου διεξαγωγής της διαιτησίας δεν έγινε με κριτήριο την υπηκοότητα ή την εθνικότητα των μετόχων τους ή του τυχόν οποιουδήποτε άλλου συνδέσμου των τελευταίων με τον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας. Επιπλέον το γεγονός ότι ο βασικός μέτοχος της εναγόμενης ανώνυμης εταιρείας είναι άλλη εταιρεία, που έχει την έδρα της στη Γαλλία, δεν μπορεί να θέσει, και δη εκ των προτέρων, σε αμφιβολία την ανεξαρτησία και την αμεροληψία των διαιτητών του διαιτητικού δικαστηρίου ούτε επιβάλλεται να τεθεί υπό έλεγχο η εφαρμογή της επίμαχης διαιτητικής ρήτηρας για λόγους απλής υποψίας, που συνδέονται με μόνο το γεγονός ότι το διαιτητικό δικαστήριο έχει την έδρα του στη χώρα της μητρικής εταιρείας του ενός από τα δυο αντίδικα μέρη. Εξ άλλου ο κανονισμός διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου του Παρισιού (ICC) επαρκώς εξασφαλίζει την ανεξαρτησία και την αμεροληψία των διαιτητών, δεδομένου ότι σ' αυτόν ορίζεται ότι "κάθε διαιτητής πρέπει να είναι και να παραμένει ανεξάρτητος από τα μέρη και υπογράφει πριν από το διορισμό του ή την επιβεβαίωσή του μια δήλωση ανεξαρτησίας, γνωρίζει δε εγγράφως στη γραμματεία τα γεγονότα ή τις περιστάσεις που θα μπορούσαν να θέσουν σε αμφιβολία την ανεξαρτησία του (άρθρ. 7)" και ακόμη "το διαιτητικό δικαστήριο διεξάγει τη διαιτητική διαδικασία με δίκαιο και αμερόληπτο τρόπο (άρθρ. 15)". Επίσης ρητώς προβλέπεται διαδικασία εξαίρεσης των διαιτητών, βασισμένη σε ισχυρισμό έλλειψης ανεξαρτησίας αυτών, κατά το άρθρ. 11 του εν λόγω κανονισμού, δεν είναι δε απαραίτητο οι διαιτητές να είναι Γάλλοι". Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο έκρινε έγκυρη, ενεργό και δεκτική εφαρμογής τη συμφωνημένη μεταξύ της πρώτης αναιρεσείουσας και της αναιρεσίβλητης ρήτρα διαιτησίας και απέρριψε τους αντίθετους λόγους της έφεσης των αναιρεσιόντων κατά της πρωτόδικης οριστικής απόφασης, που έκρινε προηγουμένως με όμοιο τρόπο. Μάλιστα το Εφετείο έκρινε έγκυρη και εξακολουθητικά ισχυρή τη ρήτρα αυτή τόσο κατά το γαλλικό όσο και κατά το ελληνικό δικονομικό δίκαιο και συνακόλουθα παραδεκτή και νόμιμη την προβληθείσα από την αναιρεσίβλητη ένσταση υπαγωγής της διαφοράς στη διαιτησία, ως προς την οποία έκρινε επίσης ότι δεν υπερβαίνει τα ακραία αξιολογικά όρια του άρθρ. 281 ΑΚ ούτε είναι αντίθετη προς τη διάταξη του άρθρ. 116 ΚΠολΔ η

προβολή της από την αναιρεσίβλητη, παρόλη τη μεταβολή που επήλθε στη μετοχική της σύνθεση. Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε, αλλά ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρ. 8§1, 34§2α(αα) του ν. 2735/1999, 2§3 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης (ν. 4220/1961), 25, 173, 200, 281, 288 του ΑΚ και 116 του ΚΠολΔ, αφού προηγουμένως έλαβε υπόψη τους περιεχόμενους στους σχετικούς λόγους της έφεσης των αναιρεσιδόντων ισχυρισμούς τους και με σαφείς, πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που επιτρέπουν τον αναιρετικό έλεγχο, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η μεταβολή στη μετοχική σύνθεση της αναιρεσίβλητης, που επήλθε μετά τη διαιτητική συμφωνία της με την πρώτη αναιρεσιούσα, με την οποία (συμφωνία) προσδιορίζεται εξ άλλου η έννομη σχέση που αφορά τις μελλοντικές διαφορές τους, δεν κατέστησε ανενεργό και ανεπίδεκτη εφαρμογής τη συμφωνία αυτή κατά την αληθινή βούληση των συμβαλλόμενων μερών, την οποία ορθά και χωρίς παραμόρφωση του περιεχομένου της συμφωνίας τους ερμήνευσε στο πλαίσιο των άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ, αφού έμμεσα, αλλά σαφώς, δέχθηκε ότι έχρηζε ερμηνείας τόσο στο σημείο αυτό όσο και σε σχέση με το εφαρμοστέο στη συμφωνία τους δίκαιο. Ειδικότερα το Εφετείο, κρίνοντας με την προσβαλλόμενη απόφασή του ότι κατά την αληθινή βούληση των συμβαλλόμενων εταιρειών "η επιλογή του εδάφους της Γαλλίας ως τόπου διεξαγωγής της διαιτησίας δεν έγινε με κριτήριο την υπηκοότητα ή την εθνικότητα των μετόχων τους ή του τυχόν οποιουδήποτε άλλου συνδέσμου των τελευταίων με τον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας" και ότι συνεπώς η διαιτητική συμφωνία δεν καθίσταται ανεφάρμοστη σε περίπτωση μεταβολής της μετοχικής σύνθεσης των συμβαλλόμενων εταιρειών "έστω και αν από τη μεταβολή αυτή περιήλθε το μεγαλύτερο μέρος των μετόχων τους σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, που έχει την κατοικία ή την έδρα του στον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας", αφενός μεν δεν κατέληξε σε ερμηνεία της βούλησης των συμβαλλόμενων μερών αντίθετη προς τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών ή προς τη διάταξη του άρθρ. 6§1 της ΕΣΔΑ, η οποία καλύπτει και τη διαιτητική δίκη (ΑΠ 1426/2005, 1427/2008, 1428/2005), αφού στοιχείο κύρους και εφαρμογής της διαιτητικής συμφωνίας δεν είναι απαραίτητα η ουδετερότητα των μερών σε σχέση με τον τόπο διεξαγωγής της διαιτησίας, αλλά η ανεξαρτησία και η αμεροληψία των διαιτητών, τις οποίες δεν εγγυάται αλλά ούτε εξ ορισμού αποκλείει ο τόπος διεξαγωγής της, αφετέρου δε ορθώς συνεκτίμησε (το Εφετείο) και τον τόπο αυτό ως στοιχείο προσδιοριστικό της βούλησης των συμβαλλόμενων μερών αναφορικά με το δίκαιο που επέλεξαν για τον έλεγχο του κύρους και της ισχύος της διαιτητικής συμφωνίας τους.

Συνεπώς είναι αβάσιμα τα αντίθετα που υποστηρίζονται με τους δέκα πρώτους λόγους της αίτησης αναίρεσης και πρέπει να απορριφθούν οι λόγοι αυτοί, με τους οποίους οι αναιρεσεύοντες προσάπτουν στην προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση τις ακόλουθες πλημμέλειες: (α) Με τον πρώτο λόγο από τον αριθμό 8β του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι δεν έλαβε υπόψη τον πρωτόδικο, αλλά και κατ' έφεση ισχυρισμό τους ότι κατά τη διάταξη του άρθρ. 34§2α(αα) του ν. 2735/1999 εφαρμοστέο στην επίδικη διαιτητική ρήτρα δεν είναι το γαλλικό, αλλά αποκλειστικά το ελληνικό δίκαιο, κατά το οποίο όμως και πάλι η ρήτρα αυτή είναι κατά την προσβαλλόμενη απόφαση έγκυρη και εφαρμόσιμη, οπότε πρωταρχικά ως αλυσιτελής είναι απορριπτέος ο πρώτος αναιρετικός λόγος, με τον οποίο αβάσιμα κατά τα λοιπά υποστηρίζεται ότι δεν λήφθηκε υπόψη από το Εφετείο ο ως άνω ισχυρισμός των αναιρεσειόντων, αφού σαφώς ο ισχυρισμός αυτός λήφθηκε υπόψη και απορρίφθηκε με τη ρητή αντίθετη παραδοχή της προσβαλλόμενης απόφασης ότι το κύρος της επίδικης διαιτητικής ρήτρας κρίνεται κατά το γαλλικό δίκαιο, (β) Με το δεύτερο λόγο από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι εσφαλμένα η προσβαλλόμενη απόφαση ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρ. 8§1, 34§2α(αα) του ν. 2735/1999 και 2§3 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης (ν. 4220/1961), τις οποίες ωστόσο ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε, (γ) Με τον τρίτο λόγο από τους αριθμούς 8β, 14 και 20 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι (1) παρά το νόμο η προσβαλλόμενη απόφαση παρέλειψε να λάβει υπόψη την αντένσταση ακυρότητας της διαιτητικής ρήτρας, που πρότειναν οι αναιρεσεύοντες, αλλά και παραμόρφωσε το περιεχόμενο της ρήτρας αυτής με το να δεχθεί ότι εφαρμοστέο για τον έλεγχο του κύρους της είναι κατά τη συμφωνία των μερών το γαλλικό δίκαιο, το οποίο όμως η ίδια απόφαση, αντίθετα με όσα οι αναιρεσεύοντες υποστηρίζουν και αφού έλαβε υπόψη της την ως άνω αντένσταση, έκρινε εφαρμοστέο, εκτιμώντας την όλη συμφωνία τους, δηλαδή κατά την έννοια αυτή δεν υπήρξε εσφαλμένη ανάγνωση της συμφωνίας τους από το Εφετείο, αλλά συναγωγή αποδεικτικού πορίσματος διαφορετικού από εκείνο που οι αναιρεσεύοντες θεωρούν ορθό, οπότε όμως πρόκειται για παράπονο αναγόμενο στην εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, που εκφεύγει από τον αναιρετικό έλεγχο και (2) παρά το νόμο η προσβαλλόμενη απόφαση δεν κήρυξε άκυρη την επίδικη διαιτητική ρήτρα, έχοντας προηγουμένως παραμορφώσει και πάλι το περιεχόμενό της με το να δεχθεί ότι κατά τη ρήτρα αυτή θα επιλύονται διαιτητικά οι μελλοντικές διαφορές των μερών από το συμφωνητικό τους για τη μεταξύ τους σύμβαση εμπορικού διανομέα, παρόλο που στην ίδια ρήτρα δεν γίνεται αναφορά σε συμφωνητικό, αλλά σε συμφωνία, η οποία όμως, αντίθετα με όσα οι αναιρεσεύοντες υποστηρίζουν, είναι έννοια ταυτόσημη με αυτή του συμφωνητικού

και καλύπτει σε κάθε περίπτωση όλες τις μελλοντικές διαφορές των συμβαλλόμενων μερών, (δ) Με τον τέταρτο λόγο από τον αριθμό 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι με αντιφατικές και ανεπαρκείς αιτιολογίες, οι οποίες όμως είναι πράγματι σαφείς και πλήρεις, η προσβαλλόμενη απόφαση έκρινε ότι προσδιορίζεται δήθεν και εξειδικεύεται με την επίδικη διαιτητική ρήτρα η έννομη βιοτική σχέση που καλύπτει τις μελλοντικές διαφορές των συμβαλλόμενων μερών, (ε) Με τον πέμπτο λόγο από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι εσφαλμένα η ίδια απόφαση εφάρμοσε τα άρθρ. 173 και 200 του ΑΚ προκειμένου να ερμηνεύσει τη βούληση των μερών ως προς το εφαρμοστέο στην επίδικη διαιτητική ρήτρα δίκαιο και μάλιστα χωρίς να διευκρινίζεται στην απόφαση αυτή η ύπαρξη κενού ή ασάφειας στη βούλησή τους, ως προς την οποία όμως σαφώς η προσβαλλόμενη απόφαση διέγνωσε την ανάγκη ερμηνείας της και ορθά στη συνέχεια εφάρμοσε τα ως άνω άρθρα, (στ) Με το έκτο λόγο από τον αριθμό 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι με αντιφατικές και ανεπαρκείς αιτιολογίες η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε ότι η επίδικη διαιτησία θα είναι αντικειμενική και αμερόληπτη, παρόλο που θα διεξαχθεί στη Γαλλία, όπου η έδρα της βασικής μετόχου της αναιρεσίβλητης εταιρείας, θέση όμως που δεν συνιστά στην πραγματικότητα ουσιαστική παραδοχή της απόφασης, αλλά επιχείρημα ενισχυτικό της παραδοχής της ότι κατά την αληθινή βούληση των συμβαλλόμενων εταιρειών δεν καθιστά ανεφάρμοστη τη διαιτητική ρήτρα η μετά τη σύναψή της μεταβολή της μετοχικής τους σύνθεσης, οπότε ως απλό πλέον επιχείρημα δεν ελέγχεται αναιρετικά με λόγο από τον αριθμό 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ και είναι έτσι πρωταρχικά απορριπτέος ως απαράδεκτος ο έκτος λόγος της αίτησης αναίρεσης, (ζ) Με τον έβδομο λόγο από τον αριθμό 14 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι κατά παράβαση του άρθρ. 116 ΚΠολΔ παρέλειψε η αυτή εφετειακή απόφαση να κηρύξει απαράδεκτη την προβολή της επίδικης διαιτητικής ρήτρας, η προβολή της οποίας, ωστόσο, δεν είναι, κατά τα προεκτεθέντα, αντίθετη προς τις επιταγές του ως άνω άρθρου, (η) Με τον όγδοο λόγο από τον αριθμό 8β του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι παρά το νόμο η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έλαβε υπόψη τον πρωτόδικο, αλλά και κατ' έφεση, ισχυρισμό των αναιρεσιόντων, ότι η επίδικη διαιτητική ρήτρα αντιβαίνει στο άρθρ. 6§1 της ΕΣΔΑ για τη δίκαιη δίκη, αφότου ο συμφωνημένος τόπος διεξαγωγής της διαιτησίας έπαυσε με τη μεταβολή της μετοχικής σύνθεσης της αναιρεσίβλητης να είναι ουδέτερος ως προς αυτή, ισχυρισμό όμως τον οποίο η απόφαση έλαβε υπόψη και έμμεσα απέρριψε με το λοιπό περιεχόμενό της, (θ) Με τον ένατο λόγο από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι εσφαλμένα η προσβαλλόμενη απόφαση ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρ. 281, 288 του ΑΚ και 6§1

της ΕΣΔΑ, τις οποίες, όμως, αντίθετα με όσα οι αναιρεσιόντες και τη φορά αυτή υποστηρίζουν, ορθά η προσβαλλόμενη απόφαση ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε και (ι) Με τον δέκατο λόγο από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ ότι εσφαλμένα η αυτή απόφαση ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρ. 173, 200 και 281 του ΑΚ, τις οποίες όμως το Εφετείο ορθά και πάλι, κατά τα προεκτεθέντα, ερμήνευσε και εφάρμοσε ή αναλόγως δεν εφάρμοσε. Εξ άλλου στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση και είναι έτσι απορριπτός και ο ενδέκατος λόγος της αίτησης αναίρεσης, με τον οποίο οι αναιρεσιόντες αιτιώνται την προσβαλλόμενη απόφαση για πλημμέλειες από τους αριθμούς 8β και 14 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, ισχυριζόμενοι ότι η απόφαση αυτή παρέλειψε να λάβει υπόψη της το άρθρ. 16 του γαλλικού ΚΠολΔ και να κηρύξει με βάση αυτό άκυρη και ανεφάρμοστη την επίδικη διαιτητική ρήτρα, αφού το άρθρο αυτό δεν θέτει ως προϋπόθεση για το κύρος της διαιτησίας την ουδετερότητα του τόπου διεξαγωγής της σε σχέση με την έδρα των συμβαλλόμενων εταιρειών, όπως οι αναιρεσιόντες υποστηρίζουν, αλλά κατοχυρώνει απλώς το δικαίωμα ακρόασης των διαδίκων. 4. Η προσβαλλόμενη απόφαση, αφού δέχθηκε ως προς τον δεύτερο και την τρίτη των αναιρεσιόντων την έφεσή τους κατά της πρωτόδικης οριστικής απόφασης και εξαφάνισε ως προς αυτούς, που είναι αντίστοιχα ο πρόεδρος και η αντιπρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της πρώτης αναιρεσιούσας, την εκκαλούμενη απόφαση, απέρριψε ακολούθως ως προς τους ίδιους την ένδικη αγωγή τους ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησής τους, κρίνοντας ειδικότερα ότι "εφόσον κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή η συνιστάμενη στην αθέτηση των συμβατικών υποχρεώσεων της εναγομένης (αναιρεσίβλητης) αδικοπραξία τελέστηκε σε βάρος της πρώτης ενάγουσας (πρώτης αναιρεσιούσας) ανώνυμης εταιρείας, οι δυο τελευταίοι ενάγοντες (αναιρεσιόντες) δεν νομιμοποιούνται ενεργητικά να ζητούν υπό την ως άνω ιδιότητά τους, δηλαδή ως νομίμων εκπροσώπων της ανώνυμης αυτής εταιρείας, χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που προκλήθηκε στο νομικό πρόσωπο της τελευταίας αυτής εταιρείας". Έτσι που έκρινε το Εφετείο ορθά εκτίμησε την ένδικη αγωγή ως προς τον δεύτερο και την τρίτη των αναιρεσιόντων και με ορθή ακολούθως ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρ. 57, 59, 914 και 932 ΑΚ απέρριψε ως προς αυτούς την ένδικη αγωγή, η οποία δεν θεμελιώνει υπέρ αυτών αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης υπό οποιαδήποτε ιδιότητα, είναι δε αβάσιμος και απορριπτός ο δωδέκατος λόγος της αίτησης αναίρεσης, με τον οποίο προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ. Συνακόλουθα η αίτηση αναίρεσης

πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως προς τους κύριους και τους πρόσθετους λόγους της και να καταδικασθούν οι ηττηθέντες αναιρεσιόντες στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, κατά το σχετικό νόμιμο αίτημά της (άρθρ. 176, 183, 189§1, 191§2 ΚΠολΔ), όπως στο διατακτικό ειδικότερα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 22.12.2008 αίτηση και τους από 2.4.2013 πρόσθετους λόγους των αναιρεσιόντων για αναίρεση της υπ' αριθ. 7413/2007 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τους αναιρεσιόντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει σε δυο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 9η Μαΐου 2014.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 5η Ιουνίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ